

หวงรัก

บทที่ 11

ภุริและแสงดาวนั่งอยู่ในห้องอาหารเมื่อพีร์ชต์เดินเข้ามาพร้อมกับฟ้ารุ่ง แสงดาวยังอยู่ในเสื้อคลุมทับชุดนอน ผมหยิกยาวมีโรลม้วนค้างอยู่หลายอัน ไม่มีเครื่องสำอางบนใบหน้า แต่ก็ยังดูสวยไม่สร้างชา

หนุ่มใหญ่ยิ้มทัก ทว่าน้องชายจะยิ้มตอบก็หาไม่ สายตาที่มองพี่ชายและมองเลยมายังฟ้ารุ่งเคร่งขรึม บาดหมางอยู่ลึกๆ ฟ้ารุ่งไม่ได้สังเกตเห็นความผิดปกติ รอยยิ้มที่ส่งให้จึงสดใสเช่นเดียวกับความรู้สึกของเธอ

แสงดาวยิ้มทักพีร์ชต์ “วันนี้ไม่ออกไปไหนหรือคะ คุณพี่”

“ออกซิ จะพาเด็กไปเที่ยว”

น้ำเสียงเอ็นดูผูกพัน แสงดาวชำเลื่องมอง“เด็ก” แวบหนึ่งใบหน้าอ่อนใสก่อวานจิตใจเธอมาตั้งแต่แรกเห็น ในบัดนี้เมื่อมันเปล่งประกายด้วยความสุข เธอยังรู้สึกขวางหูขวางตาจนต้องเมินหนี

“นายละ จะไปไหนกัน”

“เรื่อยๆ ฮะ” คำตอบเหมือนไม่มีชีวิตจิตใจ ชายหนุ่มสนใจอยู่แต่กับกาแฟตรงหน้า พีร์ชต์นั่งลงหยิบหนังสือพิมพ์ไปดูขณะที่ฟ้ารุ่งเดินไปซังกาแฟและสรวรับใช้จัดอาหารเข้ามาวางให้ ภุริมองมือขาวๆ ที่วางถ้วยกาแฟลงตรงหน้าหนุ่มใหญ่แล้วเจ้าตัวก็นั่งลงเคียงข้างใบหน้าสดใส ดวงตาเปล่งประกาย ชายหนุ่มไม่เคยเห็นหญิงสาวมีความสุขเท่านี้มาก่อน

แทนที่จะยินดี เขากลับรู้สึกแปลบปลาบ

“ว่างๆ ไปเที่ยวภูเก็ตกันไหม” พีร์ชต์ชวนอย่างใจดี “ไปดูโปรเจ็คที่ฉันกำลังทำ มีโรงแรมระดับห้าดาว รีสอร์ท คอนโดมีเนียม แล้วก็สนามกอล์ฟรวมอยู่ด้วยกันในที่เดียว”

“โอ้ ดีซีคะ ดาวอยากไป”

“ก็ไปซี... ว่าแต่นายภุ จะว่างเมื่อไหร่ละ”

“ระยะนี้คงจะไม่ได้หรอกครับ ยุ่งตลอด” เสียงปฏิเสธไม่โยดีท่าที่ผิดแปลกทำให้ฟ้ารุ่งสะดุดใจ แต่ก็ไม่กล้าถามออกมา ได้แต่มองด้วยดวงตาอาหารที่ชายหนุ่มเห็นแล้วแต่ก็เมินหน้าหนี

“ลองเล่นกอล์ฟซี แล้วจะติดใจ” พี่ชายชวน ก่อนจะหันไปหาฟ้ารุ่ง “คุณละ จะลองหัดบ้างไหม จะได้เข้าทีมเดียวกัน”

ฟ้ารุ่งหน้าเงื่อน “สนุกหรือคะ”

“สนุกซิ พอเริ่มเล่นก็ลืมหหมดทุกอย่าง แป๊บเดียววันทั้งวันก็ผ่านไป” เขาหลิวตาเขี่ยนิ้วที่แก้มเธอ “แต่หน้าใสๆ อย่างนี้จะทนแดดไหวหรือเปล่า สงสัยว่าลงสนามครั้งแรกก็จะเซ็ดเสียแล้วก็ไม่รู้”

“อาจจะชอบก็ได้เนะคะ” แสงดาวทำที่เอาใจพีร์ชต์

“คะ ลองดูก็ได้”

“ถ้าเล่นเป็น เวลาย้ายไปอยู่ภูเก็ตก็จะมีอะไรทำ”

อีกสามคนมองหน้าคนพูดทันที สำหรับฟ้ารุ่ง สามไม่เคยเกริ่นมาก่อนที่จะให้เธอย้ายไปอยู่ภูเก็ต แต่หลังจากที่เขาทำตัวห่างหายไประยะหนึ่ง นี่เป็นครั้งแรกที่เขาย้ำความตั้งใจเดิม

ภุริกลับรับรู้ด้วยความไม่พอใจ แต่ว่านอกจากประกายตา วาววับในสีหน้าบึ้งตึง ชายหนุ่มหาพูดอะไรไม่

“จะย้ายไปอยู่ที่ภูเก็ตกันหรือคะ” แสงดาวถาม

“คิดว่าจะให้ฟ้าไปช่วยดูแลทางโน้น พี่เองคงต้องไปๆ มาๆ งานทางนี้มีอีกหลายอย่าง”

ภุริ มองฟ้ารุ่งด้วยสีหน้าเครียดขรึมซึ่งทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจ แสงดาวไม่เคยเป็นมิตรมาก่อนอยู่แล้ว หญิงสาวจึงได้แต่จำกัดสายตาและความสนใจอยู่เฉพาะกับสามี

มือหนาอบอุ่นจับมือเธอไว้ขณะที่พากันเดินไปบนพื้นหญ้า ธารน้ำใสทอดตัวอยู่ใกล้ๆ มีผู้คนมาเที่ยวค่อนข้างมากในวันหยุดหลายคนหันมามองเขาและเธอซึ่งมีวัยแตกต่างกันมาก แต่หนุ่มใหญ่ไม่สนใจ

“ไปอยู่ภูเก็ตนะ”

“ไปอยู่ด้วยกันหรือคะ หรือว่าจะจับฟ้าปล่อยเกาะ” เสียงถามกังวล

เขาหัวเราะ เอียงหน้าเข้ามาใกล้ “ใครจะทำอย่างนั้นได้ลงเด็กดีอย่างนี้ หาอีกเท่าไรจะเจอ”

“ลองหาดูซีคะ อาจจะเจออีกเป็นร้อย”

“ไม่ไหวละ เเท่านี้ผมก็ปวดหัวจะแย่แล้ว”

หญิงสาวนึกไปถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่งของเขา

มือที่เกาะกุ่มบีบกระชับ “เขา.. ไม่เหมือนคุณ... ผิดกันมาก”

เธอผินยิ้ม “ถ้าเหมือน คุณก็คงจะหาอีกคนหนึ่งแล้ว”

“ไม่หรอก” เสียงพูดจริงจัง “ผมไม่ใช่ผู้ชายประเภทที่มีความสุขกับการมีผู้หญิงหลายๆคน คนเดียวที่เรารัก เเท่านั้นก็พอ”

“ถ้าอย่างนั้นฟ้าก็เป็นส่วนเกินแล้ว”

“ไม่ใช่ ถ้าคุณเป็นส่วนเกิน ผมคงตัดทิ้งง่ายตาย... แต่ที่ผมทำไม่ได้”

แต่เขาก็เคยคิดจะทำ เพียงแต่ยังตัดใจไม่ได้เท่านั้น ฟ้ารุ่งอดรู้สึกหมองหม่นเสียใจไม่ได้.....

“แล้วจะไม่มีปัญหาหรือคะ”

“เพียงแต่คุณเข้าใจก็จะไม่มีปัญหา”

หญิงสาวต้องกล้ำกลืนความรู้สึกขมขื่นไว้ แล้วเธอผู้นั้นเล่าจะต้องทำใจให้รับกับสภาพของการเป็น “อีกบ้านหนึ่ง” ด้วยหรือเปล่า หรือว่าเขาหลอกเธอว่าไม่มีฟ้ารุ่งอีกต่อไป แต่งงานกัน ขณะที่เธอถูกโยกย้ายให้ไปแอบซ่อนอยู่ที่ภูเก็ท

“คุณจะอยู่กับผมใช่ไหม”

...ไม่ว่าทางชีวิตข้างหน้าจะขรุขระมีดมนปานใด ขอเพียงมีอ้อมแขนนี้ให้อุ่นปกป้อม..... “ฟ้าจะอยู่คะ”

“เด็กดี”

อ้อมแขนอบอุ่นโอบกระชับ นี่แทบจะนับได้ว่าเป็นครั้งแรกๆที่เขาพร่ำพรอดเอาใจเธอจนันท์คนรัก นันท์สามภรรยา โดยไม่มีความลับเร้นแฝง แม้ความจริงที่ถูกเปิดเผยจะโหดร้าย แต่ถ้าเทียบกับสิ่งที่ผ่านมา ฟ้ารุ่งคิดว่าเธอพอใจ.....

มือเรียวได้รูปชะงักจากการขีดเขียน... เซ็คสามตั้งซึ่งถูกสั่งให้พิมพ์รายการโดยเครื่องคอมพิวเตอร์วางอยู่ตรงหน้า ข้างๆ คือปกแฟ้มหนา ปีกกระดาษซ้อนเป็นตั้ง ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองเธอก่อนจะเมินกลับ เสียงพูดห่างเหิน

“เชิญนั่ง”

ฟ้ารุ่งนั่งลง ร่างสูงที่มีไหล่กว้างหันไปกดคีย์คอมพิวเตอร์ไล่รายการอยู่ครู่หนึ่ง

“รายการทั้งหมดนี้จะต้องจ่ายเช็คในวันศุกร์นี้” เขาพยักหน้าไปที่ปีกกระดาษ พูดเครียดๆ “แต่ว่าการเงินของเราตึงมาก”

“ตั้งวันจ่ายให้ล่าไปหน่อยได้ไหมคะ คู่ค้าเดิมๆ จ่ายช้าสักเดือนครึ่งเดือนคงไม่มีปัญหา”

“ผมก็ต้องการอย่างนั้น แต่ว่าฝ่ายการเงินของเราซิหน้าบาง เขาลำบากใจที่จะต้องพูดกับคนเก็บเงินหรือว่าฝ่ายบัญชีของพวกบริษัทเจ้าหนี้”

“ถ้าคุณฎริบอกให้เขาพูด เขาก็ต้องพูดคะ” เสียงเธออ่อน “เพียงแต่คุณฎริอธิบายให้เขาเห็นความจำเป็น ให้เขาพูดแทนบริษัทเราด้วยหัวใจ ไม่ใช่ถูกบังคับให้ผินใจทำ”

แม้ว่าเสียงอ่อนเออใจจะทำให้เขารู้สึกดีขึ้น แต่สีหน้ายังเครียด “ซัพพลายเออร์ส่วนมากยึดหยุ่นได้ ยิ่งซื้อขายกันมานานแล้ว ยิ่งไม่น่าจะมีปัญหา” หญิงสาวพูดต่อ “แต่บางรายที่เข้มงวดจริงๆ ก็จ่ายเขาไปตามเวลาที่กำหนดเถอะคะ ไม่อย่างนั้นจะมีปัญหาเวลาส่งของครั้งต่อไป”

“ผมบอกให้ฝ่ายการเงินลองเขียนมาว่าเจ้าหนี้รายไหนจ่ายช้าที่สุดได้เมื่อไร... แต่ไม่ค่อยจะได้รับความร่วมมือเลย เขาแทบจะส่งรายการเก่ากลับมา”

“บอกให้เขาเขียนมาใหม่ซีคะ ที่นี้พูดกับเขาดีๆ”

“หมายความว่าผมพูดกับลูกน้องไม่ดีหรือ” อีกฝ่ายทำเสียงหาเรื่อง อารมณ์เขากรุ่นมาแต่วันวาน หากไม่ได้ทะเลาะกับเธอ เขาคงต้องหงุดหงิดกับคนรอบข้างไปตลอดวัน

เธอไม่โกรธตอบ “ไม่ใช่คะ สไตล์ของคุณฎริ ฟ้าชอบมาก ... หนักแน่นเป็นผู้นำ แต่บางครั้งก็ต้องรู้จักอ่อน รู้จักปลอบบ้าง คนบางคนต้องการแค่ให้พูดดีๆ ให้ความสำคัญ แล้วเขาจะทำงานให้สุดหัวใจเลย”

“ผมจะรู้ได้ยังไงว่าคนไหนต้องการอะไร ลูกน้องเยอะแยะ” เขายังพาลไม่เลิก

“แค่คุณสนใจ รู้จักสังเกตคุณก็จะรู้” น้ำเสียงที่พูดต่อ กลับ

หยอกเย้า “แหม ที่กับสาวๆ ละก็ทำไม่รู้ใจจัง”

ชายหนุ่มยังแก้งตีสีหน้าขริม “หมายถึงคุณมณหรือ”
“ไม่รู้หรือคะ”

ชายหนุ่มเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ถอนใจแรงมองเธอ

“คุณจะไปอยู่ภูเก็ตจริงๆหรือ”

รอยยิ้มของหญิงสาวสดใสกว่าที่เขาเคยเห็น “คะ ฉันจะไป
ช่วยคุณพี่ดูแลงานทางโน้น”

“แล้วงานทางนี้ล่ะ”

“คุณภูริเก่งอยู่แล้ว ผู้ช่วยก็เยอะแยะ”

“แต่ว่าผมต้องการคุณฟ้ารุ่ง” เขาเน้นเสียง

“ฉันช่วยอะไรไม่ได้มากหรอกคะ อีกอย่างหนึ่ง อยู่กันอย่างนี้
ก็ไม่ค่อยดี คุณแสงดาวไม่ค่อยสบายใจ”

“เขามาเกี่ยวอะไรด้วย”

ฟ้ารุ่งคร้านจะพูด

“ผมจะแต่งตั้งคุณเป็นผู้ช่วย แบ่งผลประโยชน์กันคนละครึ่ง
คุณรับในส่วนของพี่ใหญ่ อย่างนี้มีเหตุผลพอไหม”

“ฉันไม่จำเป็นต้องอยู่คะ” เธอยืนยัน

ภูริถอนใจแรง อากาศลุกขึ้นเดินออกไปจากโต๊ะทำงาน
แรงจนเก้าอี้แบบมีล้อเลื่อนโยกคลอน

“คุณกำลังจะไปเพราะไม่อยากจะเห็นผลของปัญหาที่เขาสร้าง
เอาไว้ที่นี้ใช่ไหม” เสียงถามพาลเต็มที “บางทีผลประโยชน์
ที่เขาบอกโกยเอาไป คุณก็ได้รับไปด้วยแล้ว ที่นี้ปัญหาที่ตามมา
ผมคนเดียวต้องเป็นคนแก้”

หญิงสาวไม่ต่อคำ เคยชินแล้วกับอารมณ์ที่ไม่แน่นอน
ของอีกฝ่าย บทโทรทัศน์ไม่พอใจ เขาไม่เคยร้องร้อที่จะเกรี้ยวใส่
แต่พออารมณ์ดีก็ดีเสียจนน่าแปลกใจ

“เห็นแก่ตัว” เขาต่อว่า

“แก้ปัญหาที่นี้ คุณภูริคนเดียวก็ทำได้” เธอยังระบายยิ้มอยู่
ในใบหน้า “แต่ถ้าคุณรู้สึกเครียด โดดเดี่ยวเกินไป หาสาวที่ถูกใจ
สักคนมาช่วยจะไม่ดีกว่าหรือคะ”

ชายหนุ่มทำเสียงหนักๆ ในลำคออย่างชัดใจ

เสียงที่ฟ้ารุ่งพูดต่อบอกอารมณ์ที่ดียิ่ง “ฉันอยู่ด้วยก็ไม่ได้ทำ
อะไรมากไปกว่าทำให้คุณภูริอารมณ์เสีย ทะเลาะกันอยู่ทุกวัน”

เขาเดินกลับมาค้นหาบุหรืจากลิ้นชักโต๊ะ ร่างสูงเดินไปเดินมา
ขณะพ่นควันกรุ่น ฟ้ารุ่งเข้าใจว่าเขากำลังเครียดเรื่องสถานะการเงิน
ของบริษัท เธอไม่รู้ถึงเหตุผลอื่นที่ตามרבกวนจิตใจของชายหนุ่ม

“ทางด้านลูกค้าละคะ เร่งรัดเก็บหนี้ให้เร็วขึ้นได้ไหม ฉันเคย
ได้ยินว่าเราอ่อนให้ลูกค้ามาก ใครจ่ายล่ากว่ากำหนดเราก็อยม”

“คุณคิดว่าจะมีความสุขกว่าหรือที่จะไปอยู่ภูเก็ต”

ฟ้ารุ่งมองอย่างแปลกใจ “คะ อย่างน้อยก็จะต้องดีขึ้น”

“อะไรจะดีขึ้น”

เธอกลับมาคำตอบไม่ได้ “คงจะหลายๆ อย่างคะ”

“คุณย้ายไปจากบ้าน จากเพื่อน จากงานของคุณ เพื่อที่จะ
ไปถูกทิ้งอยู่ที่ภูเก็ตซึ่งคุณไม่รู้จักใครเลย นี่นะหรือที่คุณพูดว่าจะดีขึ้น”

น้ำเสียงขุ่นรุกรไล่ ฟ้ารุ่งนั่งเงียบ เขาช่างพูดออกมาตรงจุด
เธอหัวันใจอยู่เหมือนกันว่าจะต้องละทิ้งทุกอย่างที่เคยคุ้นไปอยู่ในที่
แปลกใหม่... เพื่อที่จะไปถูกทิ้งอีกครั้งหนึ่ง

เสียงตอบของเธอไม่มั่นคง

“ฉันจะไปช่วยคุณพี่ทำงาน”

“แล้วเขาจะไปอยู่กับคุณที่นั่นได้เดือนละกี่วัน” น้ำเสียงถาม
เยาะหยัน “เขามีกานที่นี้อีกก็อย่าง มีเมียอีกก็คน ถ้าเขาจริงจัง
กับคุณทำไมจะต้องย้ายคุณไป ในเมื่อบ้านและงานของเขาอยู่ที่นี้ แล้ว
ถ้าคุณยอม เกิดวันดีคืนดีเมียทางนี้ไปเที่ยวภูเก็ตในฐานะคุณนายใหญ่
คุณฟ้ารุ่งจะกลายเป็นอะไรไปในสายตาของคนที่นี่”

ฟ้ารุ่งนั่งเงียบ สีหน้าเผือดซีด ประกายตาหม่นมัว เธอมองมือ
ทั้งสองของตนเองที่บีบนิ้วมืออยู่ไปมา

ชายหนุ่มหยุดพูดแม้อยังขุ่นซึ่งไม่คลาย เขารอให้เธอโต้เถียง
แต่ว่าฟ้ารุ่งได้แต่เงียบ คล้ายกับหญิงสาวได้มองเห็นสิ่งที่เขาพูด
อยู่ก่อนแล้ว และอาจจะยอมรับชะตากรรมนั้นแล้วด้วยซ้ำ

ในสีหน้าที่อ่อนลง ชายหนุ่มขยับหูหรือลงในจานแก้ว เดินมานั่ง
ตรงหน้า “คุณไม่จำเป็นต้องทำตามที่เขาบอก ชีวิตเป็นของคุณ
คุณต้องเลือกเอง”

“ฉันได้เลือกแล้ว” เธอยืนยัน

ชายหนุ่มถอนใจแรง กระแทกร่างกลับไปพิงพนักเก้าอี้
คืออะไรปานนี้ หรือคิดว่าจะป็นวีรสตรีหากจะอุทิศชีวิตให้
ผู้ชายที่เห็นเธอเป็นเพียงของเล่นที่ไร้ค่า

ฟ้ารุ่งรู้สึกไม่สบายใจกับท่าทีหมางเมินของชายหนุ่ม แต่ถึง
อย่างไรเธอก็จะต้องไป เธอจะต้องมีชีวิตของเธอ จะเกาะติดอยู่กับ
น้องชายของสามีต่อไปนานๆได้อย่างไร ถึงเขาจะเสนอตำแหน่งใหญ่
เป็นคนที่สองในบริษัทซึ่งเคยมั่นคงรุ่งเรืองมาเป็นเวลานานก็ตาม

หญิงสาวเห็นร่างสูงที่แข็งแกร่งในเสื้อแขนยาวสีขาวจัดเคลื่อนไหว
อยู่ไกลๆ มีบ้างที่เข้ามาอยู่ในระยะใกล้ บางครั้งเธอเผชิญเงยหน้าขึ้น
พบว่าเขากำลังมองอยู่ ใบหน้าขรึมนั้นเพียงแต่เมินกลับไป

“งอนเหมือนกับผู้หญิง” หญิงสาวคิด รู้สึกเอ็นดูแกมผูกพัน
เขาให้ความสำคัญแก่เธอมากเกินคาดหมาย เมื่อแรกพบกัน
และชายหนุ่มแสดงท่าทีห่างเหินแปลกแยก ฟ้ารุ่งคิดว่าคงไม่มีวัน
เข้ากับน้องชายคนนี้ของสามีได้ เขาเป็นลูกเลี้ยงซึ่งคุณหญิงผกา
เคยพูดถึงเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงสุดท้ายของชีวิต
...ฉันอยากให้เขากลับมา....

ท่านพูดสั้น ประกายตาหม่นมัวบอกความปรารถนาที่ไม่เหลือ
สิ่งร้าย นอกจากความเสียใจสำนึกผิด

...บ้านนี้เป็นของน้องชายแถมครึ่งหนึ่งนะ ตาผี ให้เขาอยู่ใน
ฐานะเจ้าของ นานตราบเท่าที่เขาต้องการ อย่าทำให้วิญญูณของ
คุณพ่อผิดหวัง..... ฟ้ารุ่งได้ยินเธอบอกลูกชายเช่นนั้น

ฟ้ารุ่งรู้ว่าพิธีศพพยายามอย่างยิ่งที่จะให้น้องชายต่างมารดา
กลับบ้าน ทว่าภริไม่สนใจ แม้จบการศึกษาแล้วก็ปักหลักทำงาน
อยู่ที่นั่น แต่ในที่สุดเขาก็กลับมาในสภาพที่ยังไม่ทิ้งความเป็น
“เด็กเกเรเหลือขอ” ซึ่งมีทัศนคติในทางลบต่อทุกคน

ในบัดนี้หลังจากความใกล้ชิด ฟ้ารุ่งคิดว่าภริดีต่อเธอยิ่งกว่า
มิตรสนิท คงไม่ง่ายที่จะหาใครอื่นเทียบเท่า ในครั้งนี้ชายหนุ่ม
ขอร้องครั้งแล้วครั้งเล่าให้เธออยู่ทำงานกับเขา ยื่นข้อเสนอที่ไม่น่าจะ
ได้รับการปฏิเสธ ฟ้ารุ่งกลับไม่ใยดี เขาอาจจะโกรธและพลอยทำให้
ความสัมพันธ์อันดีงามต้องเสียไป ฟ้ารุ่งอดรู้สึกเป็นกังวลไม่ได้

มีโทรศัพท์มาหาฟ้ารุ่ง....เซวาร์น....

“หายไปหลายวันเซวาร์น เซวาร์น เมื่อวันก่อนฟ้าก็โทรหา
แต่เซวาร์นไม่อยู่” เธอต่อว่า

“อะ วึ่งเรื่องไปเมืองนอกแล้วก็เคลียงานอยู่ เกือบเรียบร้อย
แล้วละ วันนี้ผมว่าง”

“จะชวนไปไหนเธอ”

“รับมณไปทานข้าวกัน”

หญิงสาวลั้งเล จะปฏิเสธก็เกรงใจเพื่อนที่กำลังจะเดินทาง
“ก็ได้ แต่อยู่นานไม่ได้นะ เดี่ยวสามีกลับบ้านก่อนแล้วไม่เจอจะโกรธ”

“ครับผม รีบกินรีบกลับก็ได้ ดีกว่าไม่มีเวลาพบกันเลย”

“งั้นก็ตกลง” เธอถอนใจยาว “ไม่รู้ว่าจะได้กินด้วยกันอีกก็มื่อ
นะเซวาร์น ใจหายจ้ง”

เพื่อนชายหัวเราะ “พูดอย่างนี้ก็แปลว่าอาลัยละซี”

“แน่ละ” เธอยอมรับ “ว่าแต่ใครจะโทรหามณ ฟ้าหรือว่า
เซวาร์น”

“ผมโทรเองอะ”

“โอเคจ้ะ แล้วพบกันเย็นนี้ บ่าย บาย”

หญิงสาววางโทรศัพท์ พอหมุนตัวกลับมาก็พบร่างสูงในเสื้อ
แขนยาวสีขาวที่เพิ่งจะเดินเข้ามาหยุดที่โต๊ะ

“คุณบายบายกับใคร”

“เซวาร์นไงคะ”

“อ้อ” เสียงตอบรับหนัก สีหน้าบึ้งตึง

“เขากำลังจะไปเมืองนอกอยู่แล้ว”

“เพราะยังงั้นมั้ง คุณถึงตกลงจะไปอยู่ภูเก็ต”

หญิงสาวออกจะงุนงงกับการคาดเดาของอีกฝ่าย “คุณภริคะ
สองเรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวกันเลย”

“งั้นหรือ” เสียงถามไม่เชื่อถือ

บางทีเขาเพียงแต่พาลเกเรเพื่อระบายอารมณ์เท่านั้น ฟ้ารุ่ง
คิดอย่างนั้นจึงเงยเสีย

“เย็นนี้ไปธุระด้วยกันหน่อยได้ไหม ผมต้องไปพบลูกค้าที่

ถนนสุรวงศ์ กลัวจะหลงทาง”

“เย็นนี้หรือคะ” หญิงสาวมีสีหน้าลำบากใจ

“อย่าบอกนะว่าต้องรีบกลับไปรอรับเจ้านายที่บ้าน”

“คือว่า... ฉันมีนัดแล้ว”

“อ้อ” สีหน้าบึ้งตึง ดวงตาเป็นประกายคล้ายกับจะมีโทษ เธอรีบพูดอย่างเอาใจว่า

“ถ้ากลัวหลงทาง ให้คนขับรถขับให้ซีคะ”

น้ำเสียงตอบเย็นชา “ไม่ต้องหรอก หลงทางบ้างก็ดี จะได้รู้จักจำ”

เขาวนโทรศัพท์ที่มากบอกให้เธอออกจากบริษัทก่อนเวลาเลิกงาน หญิงสาวยังห่วง ‘เจ้านาย’ ว่าถ้าเกิดตามหาแล้วไม่พบจะอารมณ์เสีย แต่เธอก็มีได้รำลอบอกกล่าวให้เขารับรู้ กลัวจะโดนทำสีหน้าเคร่งขรึมเย็นชาใส่อีก

“ไปรถฟ้านะ ผมจะจอดรถทิ้งไว้ที่นี่ พรุ่งนี้จะมาแท็กซี่”

“ดีเลย งั้นเขาวนขับ ฟ้าจะนั่งสบายๆ”

ชายหนุ่มรับกุญแจรถไปอย่างว่องไว

หนุ่มสาวต้องผิดหวังเมื่อมณฑิราต้อนรับด้วยสีหน้าลำบากใจ พูดไม่เต็มเสียง “ขอโทษที เผอิญมณมีธุระด่วน ไปด้วยไม่ได้จริงๆ”

“อ้าว ก็นัดกันดีแล้วนี่นา มณไม่ไป ฟ้าก็ต้องควงเขาวนสองต่อสองละซี” ฟ้ารุ่งต่อว่า

“มณเพิ่งได้รับโทรศัพท์เมื่อคืนนี่เอง... เป็นเรื่องจำเป็น...”

“เอ หรือว่าจะเป็นคนสำคัญ” เพื่อนชายคาดเดา

ฟ้ารุ่งถามว่า “พี่ณาทจะมารับหรือ”

มณฑิรายิ้มขัดเขิน ราวกับยอมรับว่าความเข้าใจนั้นถูกต้อง

“งั้นก็ตามใจ นานๆ พี่ณาทจะมาสักที เราไม่ขัดคอกก็ได้... นะเขาวนนะ”

“แล้วเราค่อยนัดกันใหม่” เขาวนว่า

ฟ้ารุ่งจากมณฑิราด้วยความรู้สึกผิดหวัง ถ้ารู้ว่ามณฑิราจะไม่ว่าง เธอไปกับภุริเสียก็จะดี อย่างน้อยขัดใจเขาเรื่องหนึ่งก็ตามใจ อีกเรื่องหนึ่งชดเชย จะได้ไม่ขัดเคืองกันจนเกินไป ไม่มีมณฑิราก็หมายความว่าต้องอยู่กับเขาวนเพียงสองต่อสอง เธอเกิดรู้สึกเป็นห่วงว่าสามีจะกลับมาบ้านแล้วไม่พบ แล้วก็เลยเกิดรู้สึกไม่ค่อยปลอดภัยขึ้นมาครมครัน

เขาวนถามอย่างเกรงใจว่า “จะกลับบ้านเลยหรือยังงี้ดี”

“แหม กลับเลยก็เสียความตั้งใจซีจ๊ะ” ฟ้ารุ่งพูดอย่างเกรงใจ เขาวนเป็นเพื่อนที่ดีมาตลอด และยังคงแสดงให้เห็นบ่อยๆ ว่าฟ้ารุ่งเป็นบุคคลพิเศษสำหรับเขา หญิงสาวระมัดระวังตัวตลอดมาที่จะไม่รบกวนน้ำใจของเพื่อนคนนี้ “หาอะไรทานกันแถวนี้ดีไหม ร้านอาหารดี ๆ มีหลายร้าน”

“ก็ได้ฮะ” เพื่อนเธอตอบรับ นี่เป็นอีกข้อหนึ่งที่ทำให้ฟ้ารุ่งรู้สึกเกรงใจ ชายหนุ่มไม่เคยพูดปฏิเสธอะไรเธอเลย

หญิงสาวเลือกโต๊ะริมหน้าต่างของร้านซึ่งอยู่ไม่ไกลจากอาคารที่ทำงานของมณฑิรา วาดหวังไว้ในใจว่าหาก “พี่ณาท” มา เธออาจจะได้เห็นเขาจากที่นี่

แล้วอีกครู่ใหญ่ๆ ในขณะที่นั่งรออาหาร ฟ้ารุ่งก็เห็นจริงๆ มณฑิราและร่างสูงแข็งแรงที่เดินเคียงคู่มาด้วยกัน กิริยาหัวเราะหัวใคร่ ชมัยตาชำเลียงยิ้มให้แก่กัน เกาะกุ่มกันและกัน เมื่อหลบหลักการกระทบถูกของผู้คนในท้องถนน กิริยาทำที่ไม่ผิดกับคู่ที่รักกันนานปี... หญิงสาวแทบจะไม่เชื่อสายตาของตัวเอง....

สีหน้าของฟ้ารุ่งเรียกให้เพื่อนหนุ่มมองตาม ร่างสูงในเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวจัด ไบหน้าคมเข้มช่างยิ้มหยอกเย้าผิดกว่าที่เคย แม้ระยะทางไม่ไกล แต่ก็ไม่ไกลจนมองไม่รู้ว่าใคร

ภุริ...

ฟ้ารุ่งงง แต่ว่าเพียงชั่วครู่ก็เข้าใจได้อย่างปรุปรุ...

ชายหนุ่มมีท่าที่เหมือนไม่มีใดผิดปรกติ เมื่อพบฟ้ารุ่งที่โต๊ะอาหาร ในสีหน้าเรียบขรึม เขายังถามเธอว่า

“นัดของคุณเมื่อวานเป็นอย่างไร”

“ก็ดีค่ะ”

“ไปไหนกัน”

“ทานข้าว... แล้วนัดของคุณล่ะคะ”

“ก็เรียบร้อยดี”

พีรชต์ไม่ได้กลับมาบ้าน เพราะนอนไม่หลับ ฟุ้งจิ้งจิ้งจู้ว่า
ชายหนุ่มกลับบ้านดึกมาก “ไม่หลงทางหรือคะ”

“ไม่”

ชายหนุ่มใช้ส้อมจิ้มอาหารใส่ปาก ท่าทางใช้มีดตัดอาหาร
ดูปลอดภัยสบายใจ

“สามีคุณไม่กลับบ้านหรือ”

สีหน้าของหญิงสาวเฉือนลง น้ำเสียงอีกฝ่ายเยาะหยัน

“นี่หรือ ชีวิตคู่ที่คุณยอมรับ หวานจ่อยประเดี้ยวประด้าวแล้ว
ก็กลับขมอย่างเดิม”

“นี่แหละคะ” เธอยืนยันเสียงขริมระคนขุ่นใจ

“ถ้าคุณไม่เดินออกมาเสีย คุณก็ต้องอยู่อย่างนี้ไปจนตาย”

“มันก็ไม่ได้หนักหนาสาหัสอะไรนี่คะ”

“เพราะอะไร...เพราะว่าคุณไม่ได้รักเขามากพอจะรู้สึกเป็นทุกข์
ใช่ไหม” คนถามพาลตรงๆ ดวงตาที่มองหญิงสาวคล้ายรู้เท่าทัน
ระคนเยาะหยัน “มีภรรยาคนไหนจะทนสภาพอย่างนี้ได้ สามีแวนไป
แวนมาไม่เคยอยู่ติดบ้าน เขายู่กับคนอื่นมากกว่าอยู่กับคุณเสียอีก”

หญิงสาวเดินไปจากคนพูด เงาเล็ก ๆ สะท้อนอยู่ในดวงตา
เธอกล้ากสั่นก่อนแข็ง ๆ ที่ทำให้ลำคอตีบตัน

“คุณภุริจะสนใจทำไม”

“ผมเป็นห่วงคุณ” น้ำเสียงเยาะหยันกลับบาดหมางไม่คล้าย
ถ้อยคำที่พูด “ผู้ชายยังมีอีกเยอะ คุณสวยพอจะเลือกใครก็เลือกได้”

“ไม่จริงหรอกคะ”

สีหน้าร้อนตตรงหน้าทำให้ชายหนุ่มรู้สึกเจ็บแปลบ เธอย่อม
กำลังคิดถึงผู้ชายอีกคนหนึ่ง เขาโกรธที่ฟุ้งช่างฝั่งใจนึกถึงภรรยา
อยู่ได้

“ทำไมคุณทำหน้าที่เหมือนคนนอกหัก”

ฟุ้งรู้สึกอึดอัดที่ชายหนุ่มทำเหมือนคอยจับผิด “เปล่านั้น
คุณคิดไปเองต่างหาก”

ชายหนุ่มวางส้อมลงค่อนข้างแรงจนเธอแปลกใจ

“ฉันไปทำงานดึกกว่า” เธอพูดพลางขยับตัวลุกขึ้น

“คุณรักคนอื่นอยู่รึ”

ฟุ้งชะงัก “ทำไมคุณถามอย่างนั้น”

“ผมอยากรู้”

“คุณจะให้ฉันรักใครล่ะคะ”

“ผู้ชายในชีวิตคุณมีใครบ้างล่ะ พี่ชายผม นายเชาวน์ หรือว่า..”
ประกายตาชายหนุ่มแข็งกร้าว “น้องชายของพี่เขยคุณคนนั้น”

หญิงสาวหน้าร้อนวูบ มนสิราบอกเขา.....

เธอได้แต่นิ่งอั้น

ชายหนุ่มมองด้วยรอยยิ้มบาดหมาง “คุณเคยพูดถึงเขา
... คุณโตมาด้วยกันสนิทกันมากเหมือนพี่น้อง เหมือนเพื่อน...
แน่ใจนะไม่ได้ลืมนบอกอะไรมากไปกว่านั้น”

เธอพยายามบังคับเสียงไม่ให้สั่น “ขอโทษนะคะ ฉันจะไปละ
ไว้ให้คุณอารมณ์ดีกว่านี้ค่อยคุยกันดีกว่า”

“ผมอยากจะรู้นิดเดียว” อีกฝ่ายหนึ่งไม่ยอมเลิกกรา “คุณทน
อยู่กับพี่ชายผมทำไม เมื่อก่อนคุณมีหน้าที่ดูแลคุณหญิง แต่เดี๋ยวนี้
ไม่มีคุณหญิงแล้ว คุณยังห่วงอะไรอีก”

จะให้เธอตอบเขาอย่างไร กับตัวเองฟุ้งยังตอบไม่ได้

เธอกลัวที่จะต้องผิดหวัง... อีกครั้งและอีกครั้ง เผชิญชีวิต
ตามลำพังในสังคมโหดร้ายไร้น้ำใจ ด้วยหัวใจที่เปราะบางและสอง
มือที่ว่างเปล่า

“เงิน...ใช่ไหม”

น้ำเสียงเยาะหยันกรีดลึกลงในหัวใจ จุดให้ดวงตาที่เคยอ่อนโยน
กลับวาววามขึ้นด้วยความโกรธ

“ถ้าคุณภุริไม่ได้ตั้งใจพูด ฉันจะลืมนเสีย” เธอบังคับเสียง
ไม่ให้สั่น “แต่ถ้าคุณเข้าใจอย่างนั้นจริง ก็ไม่มีประโยชน์ถ้าฉันจะ
พยายามพูดเป็นอย่างอื่น”

ชายหนุ่มนิ่ง โกรธตัวเองที่ช่างพูดออกไปได้

เขายังไม่ทันจะกล่าวแก้ ร่างบาง ๆ ก็ก้าวเร็ว ๆ จากไปด้วย
ความรู้สึกกระทบกระเทือน ชายหนุ่มยืนนิ่ง อารมณ์ขุ่นเคืองที่มี
ต่อหญิงสาวเหือดหายไปสิ้น

เขาได้แต่รู้สึกโกรธตัวเอง.....